

Heller ikke en beskatning hos den begunstigede forekommer heldig, idet han, sålænge kapital og renter er båndlagt, ikke kan betale skatten med de båndlagte midler, medmindre han kan få tilladelse til delvis frigørelse af disse, og man kan i hvert fald ikke gennemføre en beskatning hos den begunstige, hvor kapitalen er hensat til fordel for en ubestemt kreds af personer, således at ejendomsforholdet først senere skal afgøres.

Man er herefter i overensstemmelse med kommissionens forslag blevet stående ved en regel, som pålægger giveren formueskattepligt, idet en sådan regel må anses for nødvendig for at hindre, at større formueværdier unddrages beskatning ved at båndlægges på denne måde. Bestemmelsen angår — som paragraffen iøvrigt — ikke blot pengekapitaler, men båndlagt formue af enhver art. I forhold til gældende lovgivning er bestemmelsen udvidet således, at formueskattepligten også omfatter de oplagte indtægter, og reglen er i overensstemmelse med kommissionsudkastet suppleret med en bestemmelse om, at giveren også skal svare indkomstskat af de påløbne og oplagte indtægter, se § 18. Det drejer sig jo om frivillige gavedispositioner, og det skønnes rimeligt at pålægge den giver, som har båndlagt såvel formue som indtægter, samme indkomst- og formueskattemæssige stilling, som hvis han uden båndlæggelsesklausul havde sparet den pågældende formue op med det formål senere at forære den bort.

Som anført ved omtalen af forslaget § 18 har man fundet det rimeligt at tillægge giveren ret til af oplagte renter at kræve udredet den del af hans skat, der forholdsmæssigt falder på den båndlagte formue og afkastningen heraf, ligesom denne adgang er tillagt skattemyndighederne ved § 214, hvor giveren ikke betaler sin skat.

Til beskatningen hos giveren svarer en fritagelse for beskatning hos gavemodtageren, jfr. § 98, nr. 3.

Såfremt der er tillagt den begunstigede en begrænset adgang til at hæve af renterne, er der ved § 18, stk. 1, 2. pkt., pålagt ham indkomstskattepligt i tilsvarende omfang. Det samme gælder med hensyn til formueskattepligten, idet der i § 100, stk. 3, sidste punktum, er henvist til den nævnte bestemmelse i § 18.

Til § 101.

Paragraffen fastsætter i overensstemmelse med den nugældende lovgivning formueskattepligt for fideikommissbesiddere m. v. Bestemmelsen er imidlertid udvidet således, at den også omfatter indtægtnydere af kapitaler, der vel ikke kan siges at

være bundet i et egentligt fideikommis, men som dog har til formål at virke til fordel for en eller flere bestemte slægter, de såkaldte familielegater. Grænsen mellem familiefideikommiss og familielegater har i praksis vist sig særdeles vanskelig at drage. Dertil kommer, at den, der nyder indtægten af et familielegat, i alle de tilfælde, hvor han har erhvervet retten i henhold til en fundatsmæssig fastsat successionsorden og nyder indtægten af hele legatkapitalen eller af en bestemt andel i denne, indtager en stilling, der meget ligner fideikommissbesidderens. Det særegne for disse tilfælde ligesom for fideikommiss er, at en formuemasse er udskilt og sikret til fordel for en bestemt slægts eller flere bestemte slægters medlemmer og tjener disse på samme måde som en nedarvet formue, og man kan ikke se bort fra, at den begrænsede rækkevidde af de hidtil gældende beskatningsregler i mange tilfælde kan have virket tilskyndende til oprettelsen af sådanne familielegater.

Således som bestemmelsen er formuleret, omfatter den ikke legater, der vel er oprettet til fordel for en bestemt slægt, men hvor indtægten uddeles portionsvis af legatbestyrelsen efter ansøgning.

Den i 3. pkt. foreslåede regel fastsætter den overgrænse for, hvad fideikommissbesiddere m. v. skal medtage ved formueopgørelsen, at der herved højst skal medregnes et beløb, svarende til 20 gange værdien af den i indkomståret oppebårne indtægt af fideikommisset m. v. Denne begrænsning er motiveret ud fra lignende hensyn som den tilsvarende begrænsning i § 100, stk. 1 i slutningen.

Til § 102.

De tilsvarende regler i statsskattelovens § 16 anses i praksis at give erhvervsdrivende, der foretager regelmæssige årlige regnskabsafslutninger, en vis valgfrihed med hensyn til tidspunktet for den statusopgørelse, som skal lægges til grund ved opgørelsen af den skattepligtige formue, således at forstå, at en skatteyder, der ved sin indkomstopgørelse anvender et fra kalenderåret afvigende regnskabsår, ikke behøver at opgøre sin formue pr. udgangen af dette særlige regnskabsår, men kan bruge den 1. januar som opgørelsestidspunkt. Denne valgfrihed, som må forekomme urimelig, og som ved sin benyttelse vanskeliggør den kontrol med selvangivelsen, der ligger i en sammenholdelse af indkomst- og formueopgørelsen, foreslås nu ophævet, og den foreslåede regel går herefter ud på, at det altid er forholdene ved udløbet af det indkomstår, som danner grundlag for indkomstansættelsen, som skal lægges til grund for opgørelsen af formuen. Det i paragraffens slutning tagne forbe-